

**CRONICILE
FRUMOASEI MIRHA**

**FRUMOASA ȘI DRUMUL
OASELOR**

ARIPILE UNEI VRĂJITOARE

ADRIAN IONIȚĂ

CUPRINSUL

Cuvânt înainte	pag. IV
Cuvântul autorului	pag. VI
Prologul	pag. VIII
CAPITOLUL 1.	pag. 11
CAPITOLUL 2.	pag. 14
CAPITOLUL 3.	pag. 18
CAPITOLUL 4.	pag. 23
CAPITOLUL 5.	pag. 29
CAPITOLUL 6.	pag. 33
CAPITOLUL 7.	pag. 38
CAPITOLUL 8.	pag. 43
CAPITOLUL 9.	pag. 48
CAPITOLUL 10.	pag. 53
CAPITOLUL 11.	pag. 58
CAPITOLUL 12.	pag. 62
CAPITOLUL 13.	pag. 73

CAPITOLUL 14.	pag. 83
CAPITOLUL 15.	pag. 91
CAPITOLUL 16.	pag. 99
CAPITOLUL 17.	pag. 106
CAPITOLUL 18.	pag. 115
CAPITOLUL 19.	pag. 124
CAPITOLUL 20.	pag. 137
CAPITOLUL 21.	pag. 146
CAPITOLUL 22.	pag. 179
CAPITOLUL 23.	pag. 185
CAPITOLUL 24.	pag. 196
CAPITOLUL 25.	pag. 201
CAPITOLUL 26.	pag. 212
CAPITOLUL 27.	pag. 223
CAPITOLUL 28.	pag. 233
CAPITOLUL 29.	pag. 243
CAPITOLUL 30.	pag. 248

CAPITOLUL 31.	pag. 261
CAPITOLUL 32.	pag. 266
Epilog	pag. 279

CAPITOLUL 1.

BALERINA DE PORȚELAN ȘI TĂIETORUL ÎN PIATRĂ

Povestea mea, spuse MIRHA, pare simplă dar este un ansamblu de antagonisme, de extreme cu caracter retractil, plin de multe nonsensuri.

Priveam de curând statueta de porțelan a unei balerine, având alături, pe aceeași policioară, chipul de cupru al unui tăietor în piatră. Două extreme, două perspective artistice menite să mă inspire în a scrie despre cum stă treaba cu sufletul: cea mai fragilă și în același timp cea mai puternică emanație a sacralului în profan. O hierofanie splendidă ascunsă într-o inimă ce bate. O subtilă adiere de har care statornicește trupului viața ca manifestare, ca experiență.

Odată cu trecerea timpului, oamenii au început să consume orice. În paleolitic, se mulțumeau să vâneze sau să își cultive hrana, dezvoltând un puternic instinct de adaptabilitate la nevoile pe care le aveau atunci, folosind un discernământ rudimentar, dar care îi ajuta să supraviețuiască în condiții minime de trai. Erau zi de zi la mila stihțiilor din văzduh. Au descoperit lucruri și au creat ustensile menite să îi ajute, nu pentru a-i transforma în sclavii propriei lor dezvoltări.

Diferențele dintre vremea aceea și vremea de acum nu sunt foarte mari. Surprinzător, nu-i așa? Omul modern are tendința de a se întoarce spre epoca de piatră, nu din punct de vedere vestimentar, ci prin atitudine și superficialitatea vădit asumată care este deseori promovată imagistic și ideologic.

Ce îi diferă pe oamenii contemporani de cei primitivi, este pofta insașiabilă de a consuma în mod excesiv și inutil orice. Cuantificarea lucrurilor, mercantilismul volatil și consumerismul obsesiv a reușit să devalorizeze ceea ce reprezenta oarecând un reper, valorificând tot ce este ieftin, dar cu o carcasă atrăgătoare. Cel mai dureros lucru este însă că oamenii au uitat valoarea inestimabilă a sufletului.

Dacă fiica lui Irod, a dansat cu capul Sfântului Ioan Botezătorul pe o tîpsie, oferind celor de la ospaț un macabru dezmăț frivol, în zilele noastre se dansează cu suflete pe tavă. Cei vicleni profită de cei sinceri și naivi. Tăietorii de piatră crestează din masa amorfă a muntelui bucași tăioase lângă bibelouri din cel mai fin porțelan, fără să le fie frică de faptul că le pot sparge, fiind atât de fragile. E simplu să strivești ceva gîndind că la un moment s-ar putea repara. Este foarte la îndemână să te bazezi pe convingerea proprie și pe niște vorbe ticluite crezînd că se pot vindeca răni și reasambla sentimente.

Își privesc victima cu nonșalanță și spun că nu au vrut să rănească însă au făcut-o, conștient sau nu. Se ascund după diferite măști, se mulează cameleonice pe diferite medii prielnice și în final urmează o cascadă de vorbe sparte și lipsite de substanță.

Vin și pleacă. Aruncă priviri peste umăr, zâmbesc languros, testează terenul și apoi profită de orice ocazie care aduce cu sine un beneficiu sau un profit. Uită de faptul că roata vieții se învîrte și după toată această șaradă, de cele mai multe ori ieftină, vînatul poate ajunge vînat, atunci interesant este că toate suferințele provocate în trecut sunt resimțite cu o putere mult mai mare. Apar întrebări, se caută răspunsuri, se creează scenarii și în final concluzia este că vina nu este la el.

Oare de ce așa? Pentru că sunt atît de puțini cei care înțeleg faptul că una din legile pe care este bazată lumea, este și cea care ține de principiul CAUZĂ – EFECT: rănesci, vei fi rănit. Niciodată sufletele ciuntite nu se vor refăce atît de ușor. Sunt de neprețuit și totuși folosite în trocuri nemiloase.

Firescul din om tinde să vadă binele din cel de lângă el. În naivitatea lui, se preschimbă într-un porțelan rafinat și fragil. Oferă ce are mai bun și mai frumos crezînd că există cineva care să știe să valorifice darul de preț pus înainte, dar în zilele noastre nu se caută suflete, ci trupuri dornice de consumarea energilor. Aceste manifestări golesc inima de sens și agnosticizează absolut orice sclipire de sacru. Pervertesc sublimul, lăsînd loc infamului și atunci cînd caută ceea ce au risipit nu vor mai găsi nicicînd.

Rămân singuri, goi, pustii și cu multe regrete, firești de altfel. Se pierd cum și-a pierdut Icar aripile în zborul către soare, nemulțumindu-se că a putut pluti, ci s-a avîntat din ce în ce mai sus. A scăpat din labirint și s-a topit în văpaia soarelui. Așa sunt și oamenii, visează la idealuri atît de înalte, dar uită pe unde merg și cad în cursa propriei lor neatenții. Trecutul îi bântuie și prezentul îi sufocă. Devin chipuri de porțelan sparte de ei înșiși, căci sunt deopotrivă fragili și puternici...

Ei sunt ceea ce sunt. Eu sunt ceea cred că sunt: un spectator ce privește la scena vieții căutînd nu doar actori ce joacă prost în piese bune, ci oameni curați, frumoși și calzi, preschimbați de lumina unui nou răsărit.

Eu sunt Mirha! Voi?

CARIATIDA ȘI RUINELE UNUI TEMPLU

Vântul înmiresmat al toamnei răscolește frunzele într-un feeric dans al liniștirii. Oamenii nu au timp să privească nimic din ce îi înconjoară. Se împiedică în gânduri și uită de ceea ce este cu adevărat frumos.

Acolo sus pe creasta dealului, ca pe o Acropole păzind pacea unui loc plin de amintiri, stau niște vechi ruine ale unui Erehteion în miniatură. Singură și anostă, o singură cariatidă a rămas nebiruită de timp sau de profanatori. Marmura albă, drapajele dăltuite cu migala unui Fidias de secol al XIX-lea, chipul androgin și seminuditatea ingenuă fac din chipul fecioarei o adevărată panoplie a unor vremuri de mult uitate.

Trec adesea pe lângă mausoleul copilei care își doarme somnul de veci acolo. Simplă coincidență sau nu, ajung să simt cam ce simte statuia solitară a ansamblului tombal. Atât de vechi și totuși atât de fermecătoare și pline de simboluri!

Se spune în legende că aceste cariatide ar fi fost fiice ale lui Atlas care au fost blestемate, aidoma tatălui lor, să poarte de umeri sau pe capete povara bolților ce în arce ample susțineau măreția templelor. Și totuși de ce oare mă inspiră atât de mult chipul de marmură? Poate pentru că ceea ce văd dincolo de zidurile cimitirului mă îndeamnă să înțeleg că nu doar ea știe ce este singurătatea. Mulți i-ar plânge de milă, alții ar admira delicatețea, dar puțini ar înțelege ce anume să învețe de la ea.

Splendorile ce împodobesc castelele sau templele, prind viață atât timp cât sunt locuite, cât găzduiesc

banchete, baluri, evenimente. Când totul se încheie, rămân simple ziduri golite de sensuri și de strălucire. Totul este anost, rece și la întâmplare.

Tot așa și voi oamenii, încercați să zămisliți frumuseți și să etalați bogăția vădit artificială a ceea ce se poate vedea, dar uitați că adevăratele valori se ascund în suflet și de acolo radiază pe chipuri. Pasiunea și fiorul creator al unui artist se vede în produsul lui finit. Prin toți porții unei lucrări, se poate simți tot ceea ce a vrut zămisliitorul să transmită. O operă de artă golită de emoție, este doar un ansamblu de linii secătuite de simbolism.

Privesc deseori chipurile celor pe lângă care trec. Ochii în pământ, părul răvășit, pasul grăbit, fruntea încruntată. Ajung în fața vitrinelor și ajung să își admire propria nefericire într-o reflexie estompată a realității. Petrec câteva secunde și apoi își reiau ritmul agitat și smucit. Câți dintre voi mai merg pe malul unui lac și își privesc oglindirea chipului în unde? Frumusețea chipului curat se încrustează în luciul apei, asemenea unui candid ideal al unei împliniri ascunse în simplitatea gestului.

Pe colacul de piatră al fântânilor, fetele de la țară își propteau visele și dorințele. Rușinoase ca floarea de mac, cântau și ecoul le purta dorința în cleștarul rece. Erau curate și simple. Le era teamă să își întineze gândirea cu lucruri de necinste. Se păstrau pentru cel pe care aveau să îl iubească și căruia aveau să îi dăruiască darul lor cel mai de preț.

Acum, fiicele Evei se amăgesc crezând că vor putea atinge idealurile de carton pe care le făuresc și pe care le colorează cu creioane de ceară cu vârfurile rupte. Timpul trece și le ajunge din urmă neîmplinirea, care le bântuie sufocându-le personalitatea și așa superficializată.

Așteaptă iubiri cu iz de profit și se împiedică de nimicuri care nu fac altceva decât să le distragă de la adevărata realitate. Sunt un fel de cor antic al unor amăgiri profunde. Uită că ceea ce definește femeia, nu este vulgarul, care ce-i drept atrage în mare măsură, dar care în același timp scârbește; ci rafinamentul și eleganța, postura și apariția, manierele și elocința clară, cultura și polivalența reacțiilor gestionate cu o cumpătare metronomică. Un surâs poate cuceri mai mult decât o mie de cuvinte. O devoalare delicată a încheieturii, poate fi mai frivolă și mai incitantă decât un piept dezvelit fără rușine. O privire aruncată șăgalnic în colțul ochiului este în mod cert o armă a seducției care atrage cu mult mai mult atenția, decât holbarea ostentivă care poate, cel mult, arunca în derizoriu pe acela ce încearcă să își demonstreze sieși ce anume poate.

Fecioarele din templele păgâne erau adevărate opere de artă. Armele feminității făceau parte din arsenalul firesc al oricăreia din cele care își conștientizau și fructificau moștenirea coastei Evei. Creau adevărate lumi de poveste inspirând pe cei ce aveau să le închine adevărate capodopere.

În ziua de azi, modelele s-au disipat într-un agnosticism bolnav și idealurile de frumusețe s-au plasticizat. Stereotipia nișată a fizionomiilor, creează o lume de benzi desenate caricaturizate de o acerbă dorință de perfecțiune prost interpretată. Dar totuși cui îi pasă de rafinament, când vulgarul vinde? Cele ce oarecând erau un etalon de eleganță au sfârșit prin a deveni produse de mass market golite de unicitatea care de fapt le caracterizează. Ce este mai cinic în toată această înlanțuire de slăbiciuni cu apartenențe bolnave, este că ajung să fie goale atât în interior, cât și în exterior.

Iubitorii de artă ajung să trăiască din amintirea unor frumuseți din trecut care au rămas nemuritoare, tocmai prin unicitatea asumată și firescul omogen care le înconjoară ființa. Dacă ar avea modele vii, oamenii nu s-ar mai hrăni cu amintirea a ceea ce a fost.

Cei ce nu se regăsesc în tablourile artificiale, se regăsesc în ruine, în templul amplu al naturii, contemplând splendori și măreții curate. Învăță de la părăsirea locurilor, că fiecă fior, dorință, neîmplinire și bituință s-au încrustat în ziduri și simt duhul locului, povestea din spatele imaginii. Văd turniruri, asedii, profanări, falduri de rochii ce se preling pe scări ample de marmură. Aud ciocnitul pocalelor de aramă de la oșpețe și banchete somptuoase. Aud acorduri de viori sau de chitare, de lire sau de flaut și dănțuitoarele împodobite cu lauri precum chipurile din temple.

Ruinele au ajuns să spună mai multe povești decât cei care sunt plăsmuiți din carne și oase. Înfrânți de timp și timpuri, tot drepte stau, încercând să înfrunte scurgerea nisipului din clepsidră. Sunt patinate și totuși atât de maiestuoase și ca o bijuterie a unei coroane alcătuite din cel mai fin filigran de aur, stă cariatida: eleganta amintire a tot ceea ce a reușit să inspire femeia în timpurile acelea. Etalon al unei frumuseți versatile idealizate prin curbura daltei pe chipul de alabastru, fecioara de piatră stă drept, militând peste veacuri, pentru tot ceea ce ar trebui să însemne femeia: ansamblul de frumuseți și trăiri ce completează tot ceea ce bărbatului îi lipsește, oglindindu-și fericirea în ochii celui care o recucerește iarăși și iarăși, sperând într-o nesfârșită poveste de iubire.